

عنوان مقاله:

نقش محیط و فضای باز در معماری پایدار

محل انتشار:

ششمین کنگره علمی پژوهشی توسعه و ترویج علوم معماری و شهرسازی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد رضا بیضاوی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه معماری، واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

شهرزاد شهریاری - استادیار گروه معماری و شهرسازی، واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

خلاصه مقاله:

انسان سالیان متمادی است که از طبیعت جدا شده است و نقش اقلیم در ساختمان ها از بین رفته است و تکنولوژی جایگزین آن شده است. استفاده از تکنولوژی سبب شده است انسان ها در واحدهای بسته، بدون توجه به محیط، زندگی کنند. اما در این بین معماری پایدار نگاهی دوباره به محیط کرده است که یکی از اصول بسیار شاخص این معماری استفاده حداکثر و بهینه از امکانات موجود می باشد. ضمن اینکه حداقل تغییر و تخریب در طبیعت و محیط طبیعی را باید داشته باشیم. باید بتوانیم از همه داشته های خود حداکثر بهره را ببریم. بهترین طراحی معماری، طراحی است که بتواند نیازهای اجتماعی، اقتصادی، تکنولوژیکی، زیبایی شناختی و زیست محیطی را توأمان فراهم آورده و نتیجه آن سنتزی از همه عوامل دخیل در آن باشد و توسعه پایدار را نوید دهد. بقای پایدار انسان و محیط انسانی وابسته به حفظ و تداوم تعادل جهان زیستی است و به تبع آن پذیرش نقش و مسئولیت اخلاقی سرپرستی انسان بر منابع بومشناختی، کنشی آگاهانه و هوشمندانه را در تنظیم رابطه محیط پیرامونی و محیط طبیعی می طلبد. رویکرد معماری پایدار بر این بنا قرار دارد که نسبت به پیامدهای مخرب فعالیت های انسان بر محیط زیست پاسخگو باشد. این امر بدین معنا می باشد که برنامه توسعه را طوری تنظیم کنیم که حداقل آسیب زیست محیطی را دنبال داشته باشد. هدف از پژوهش حاضر بررسی نقش محیط و فضای باز در معماری پایدار است. مقاله حاضر به روش توصیفی با رویکردی تحلیلی به بررسی نقش محیط و فضای باز در معماری پایدار می پردازد. روش جمع آوری اطلاعات تلفیقی از روش مطالعاتی کتابخانه ای و دیگر منابع اطلاعاتی است. بدین صورت اطلاعات جمع آوری شده و مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته و در ساختار مقاله مورد نظر به کار رفته اند.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، محیط پایدار، فضای باز، معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/931765>

